

Brázda

2/1996-97

Obsah:

Úvodní slovo rektora - P. Karel Janoušek.....	3
Výročí posvěcení základního kamene - P. Gejza Veselý.....	4
Pout' do Subiaka - Jan Uhlíř.....	6
Šel jsem, Pane, za tvým hlasem... - P. Ladislav Daněk.....	7
Deset tezí ke kněžské formě života - P. Jan Mráz.....	9
Společenská rubrika - P. Gejza Veselý.....	10
Velký pátek 1997 - Tomáš Holý.....	11
Kronika.....	12
Pro zasmání a k zamyšlení.....	15

Brázda, časopis nepomucenských bohoslovců

Redakce: Bedřich Horák

Technická spolupráce: P. Jan Mráz, Jan Uhlíř

Za obsah příspěvků odpovídají jejich autoři.

Příspěvky autorů neprošly jazykovou korekturou.

Naše adresa:

Pontificio Collegio Nepomuceno

Via Concordia 1

00 183 ROMA

Italia

tel.: 6/7000 985

fax: 6/772 08 252

V Římě, o 6. neděli velikonoční, 4. května 1997.

Úvodní slovo REKTORA

Pomalou a nezadržitelně se nám přibližuje konec akademického roku 1996/97. Jedenáct nově příchozích seminářistů si už zvyklo na nový režim, nové studijní podmínky a zvládli i možná obávanou italstinu. První vážnější zkouškové období je však čtka teprve na konci letního semestru, jelikož v tom zimním dělali jen, řekl bych, "polozkoušky". Jsem přesvědčen, že po dobré přípravě, která zrovna probíhá, nebude měsíc červen měsícem tragédií, nvržz radostným startem do tříměsíčního období odpočinku a sbírání nových zkušeností.

Čas se tedy žene vpřed a někdy se zdá, že nás chce zavalit všedními starostmi, které už bychom chtěli mít dávno z krku, jenže ony stále čekají na jejich vyřešení. U nás v Nepomucenu se blíží ke konci zatím jedna z těchto starostí a to nezanedbatelných. Půjde-li vše dobře, v září by nás měla opustit skupina dělníků, pracujících na opravě elektrické instalace. Ti kteří se podílejí na úklidu po jejich zákrocích, už se na toto rozloučení nesmírně těší, i když už jsme si téměř všichni na tuto přítomnost zvykli. Jejich pracovní harmonogram má vlastně na starosti jen ona a tak uvidíme, kolik bude organizovat po jejich odchodu z hlavní budovy.

Jestli si vzpomínáte, v adventním čísle Brázdy jsem navrhoval několika denní symposium zde v Nepomucenu v době před zahájením nového akademického roku. Nemyslím si, že tímto uděláme díru do vědeckého světa, jde spíše o to, ukázat našim alumnům, jak se na podobné akce připravovat a jak je možno se na nich aktivně podílet - například i přípravou menšího referátu. Prál bych si, abychom zůstali již u navrženého tématu a tím by měla být Nová evangelizace viděná z nejrůznějších úhlů pastorální problematiky. Víím, že vzhledem v Vašemu zaneprázdnění, nebude jednoduché zajistit referenty, ale při dobré vůli se ony čtyři dny dají někde ušetřit. Termin byl prozatím stanoven na 29 září až 2 října s tím, že hosté budou mít příležitost k eventuální rekreaci ve Věčném městě před či po uvedeném termínu. Kdo z Vás by měl už nyní vhodně téma, prosím dejte nám jej co nejdříve na vědomí, abychom měli čas na zpracování celého programu. Budeme vděční za Vaše případné návrhy a připomínky k navržené akci.

Na závěr ještě jedna praktická připomínka. Naš kolejni časopis jsme až dosud rozisílali zhruba asi devadesátí adresátům. Vzhledem k tomu že se Vaše adresy často mění, některé zasilky nemohou být z tohoto důvodu doručeny. Rozhodli jsme se proto, vložit to tohoto čísla doaznak, se žádostí o upřisnění Vaší adresy a s potvrzením Vašeho zájmu o naše informace. V budoucnu budeme pak posílat Brázdu jen těm ex-alumnům, kteří na náš dotaz odpoví a o naše zpravy projeví zájem. I tento malý příspěvek, který nás

SEMINARISTÉ DÁVAJ. DOHROMADY, STOJÍ URČITOU NÁMAHU A BYLO BY PROTO ZBYTĚČNĚ ZATĚŽOVAT JE PRACÍ, O JEJÍŽ VÝSLEDEK NENÍ ZÁJEM. MĚJTE PROTO POCHOPENÍ A BUDETE-LI MÍT ZÁJEM, POSLETE NÁM VAŠI ADRESU A VÁS SOUHLAS. PŘEDEM DĚKUJEME.

Milí přátelé, ZAVĚREM UŽ JEN SRDEČNÝ POZDRAV S MILOU VZPOMÍNKOU NA VÁS. JMENEM VŠECH Z NEPOMUCENA VÁS ZDRAVÍ

KARL JANOUŠEK

REKTOR

Výročí posvěcení základního kamene pro stavbu Nepomucena.

Na den 31. května připadá sedmdesáté výročí posvěcení základního kamene naší koleje. Toho dne, v roce 1927, se shromáždilo na širokém zeleném poli, které zakoupil papež Pius XI, velké množství duchovenstva i věřících, mezi nimi i osm kardinálů: Gasparri, Vanutelli, Scapinelli, Tacci, Sbaretto, Ceretti, Bisletto a Verde. Československý episkopát zastupoval nunciус Msgr. Francesco Marmaggi, který přednesl hluboce založenou a obsažnou řeč. Přítomen byl též bývalý pražský arcibiskup Pavel Huyn, spirituál P. Bohumil Spáčil, spolu s P. Vendelínem Javorkou a s P. Janem Hudečkem C. Ss. R. Nechyběl ani zástupce katolických amerických Čechů a Slováků Dr. Hynek Dostál, redaktor časopisu "Hlas" ze St. Louis.

Pořadatelem této slavnosti byli dr. Václav Černý, vicerektor koleje Bohemicum a rektor těže koleje, pozdější kardinál a protektor koleje Mons. Alfredo Ottaviani.

Do otvoru v základním kameni byla vložena pergaménová listina s podpisy všech přítomných významných osobností a též i československé kovové mince. Na to byl kámen posvěcen a spuštěn do základů.

Text listiny byl následující:

PRID. CAL. IUN. A. MDCCCCXXVII
MC. AB. ORTU. CYRILLI. SANCTI
SLAVORUM. APOSTOLI.
VIA E. PETRUS GASPARRI
CARD. A. NEGOTIIS PUBLICIS
AEDES
PONTIFICII. COLEGII. NEPOMUCENI
SACRAE. IUVENTUTI. E. CECOSLOVACCHIA

INSTITUENDAE
AUCTORITATE
D. N. PII XI. PONT. MAX.
QUI IPSE. LOCUM. MUNIFICUS. DEFERAT.
LAPIDE AUSPICALI. POSITO.
SOLEMNIBUS. CEREMONIIS. INCHOAVIT.

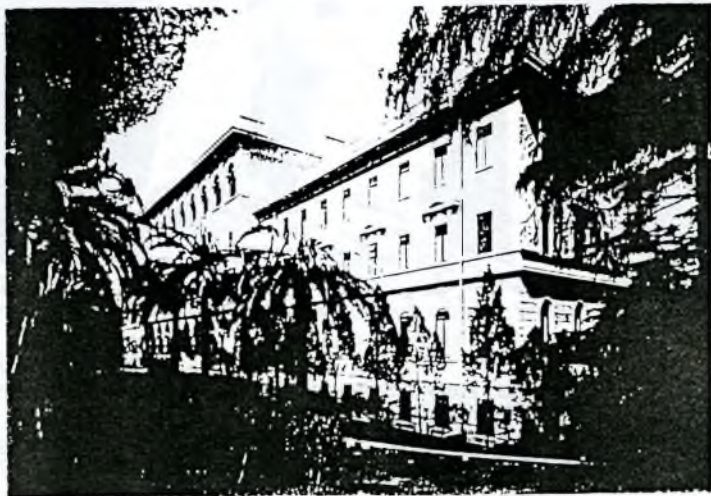
Pro Československo to byla tehdy velmi významná slavnost, vzdyt světitelem byl sám tajemník Pia XI kardinal Gasparri. Římské denníky o této události přinesly obsírné referáty i s fotografiemi, což svědčilo o neobvykle pozornosti vůči Čechům a Slovákům.

Tehdy si naši novináři líbovali, v jak krásné zeleni a volném prostřanství bude kolej postavena. Dnes už toto není pravdou, protože Nepomucenum je obklopeno téměř ze všech stran obytnými bloky. Kus zelené zahrady zde však stále ještě máme a při dnešní stísněnosti v Římě si toho i vážíme.

Je též pozoruhodné, že celá výstavba Nepomucena netrvala ani dva roky. Mramorová deska v atriu koleje nám dodnes připomíná den svecení 23. dubna 1929.

Vivat, crescat, floreat Pontificium Collegium Nepomucenum!

Gejza Veselý
vicerektor

Pout' do Subiaka

Každý rok se v Subiaku 21. března konají oslavy smrti sv. Benedikta. Nebylo tomu jinak ani letos. Oslavy však byly rozšířeny i o vzpomínku na sv. Vojtěcha, který toto místo jako poutník navštívil. Místní benediktinský opat u příležitosti milenia Vojtěchovi mučednické smrti nechal zhotovit jeho sochu, která měla být 20. března společně se sochou sv. Benedikta, Vojtěchova duchovního otce, slavnostně odhalena a posvěcena. Rádi jsme přijali pozvání a vydali se na pouť.

Hned po obědě jsme se sešli před Nepomucenem „u rybiček“ a čekali na příjezd autobusu. Odjezd byl stanoven na 14. hodinu, ale vzhledem k polednímu „trafikku“, způsobenému stávkou městské dopravy, se o hodinu opozdil. Měli jsme tak možnost popovídat si s panem kardinálem Vlčkem, který se slavnosti také zúčastnil. Zbýlý čas čekání jsme plodně využili k marnému hledání dvou vodních želv v naší malé fontáně, které tam nasadili (alespoň to doposud tvrdí) tři přírodymilovní alumni.

Cestou do Subiaka nam náš průvodce P. Vojtěch Hrubý připomněl životopis sv. Benedikta, který v Subiaku vedl poustevnický život a kde založil i první klášter. Zmínil se i o vztahu sv. Vojtěcha k Subiaku. Světec po odchodu z Čech zamířil do Itálie a putoval po místech spjatých s osobou sv. Benedikta a zavítal i do kolébky benediktinského řádu.

Slavnost začala na návrší nad benediktinským klášterem, kde se kromě nás shromáždili i poutníci z Německa a místní obyvatelé městečka Subiaka. Po přivítání poutníků místním opatem posvětil pan kardinal VlK sochy sv. Benedikta a sv. Vojtěcha, který je vyobrazen jako biskup (mitra), mučedník (kříž) a misionář (evangelium).

Po mši svatě jsme pouť zakončili v městečku Subiaku výbornou večeří, o kterou se postaral náš milý průvodce P. Hrubý.

Jan Uhlíř

Šel jsem, Pane, za tvým hlasem...

S vděčností Bohu můžeme v letošním roce oslavit, ještě spolu s jedním spolubratrem - je to otec Josef Čupr, nynější provinciál jezuitů u nás, stříbrné kněžské jubileum. Před 25 roky, dne 18. března 1972 (byl to tehdy svátek svatého Josefa), jsme byli v nepomucenské koleji vysvěceni na kněze otcem biskupem, svatě paměti, Wladyslawem Rubinem tři čeští bohoslovci. Tím třetím našim spolubratrem byl P. Petr Eliáš, který je již na pravdě Boží; vzpomeňme ho ve svých modlitbách a Nejsvětější oběti. Otec Čupr krátce po vysvěcení vstoupil do společenství Tovaryšstva Ježíšova. Petr Eliáš působil nejprve v Locarnu ve Švýcarsku, později se dostal jako krajaňský misionář až do Austrálie, odkud se po „sametové revoluci“ vrátil do vlasti, jak jsme nakonec učinili všichni tři. Byl děkanem v Plzni a neočekávaně, na svátek Proměnění Páně 1993, odešel z tohoto světa.

Byla by toho celá kniha, kdybych měl popsat do podrobností celou cestu svých dvaceti pěti let kněžského života. Stručně se zmíním o prvních letech, kdy jsem pobýval necelý rok po ukončení studií ve Francii, kde jsem dělal kaplana v Paříži a zpovědníka v Lurdech. Díky jednomu americkému Čechovi, otcí biskupovi Janu Mořkovskému, jsem se začátkem roku 1973 do Texasu ve Spojených státech Amerických. Mezitím jsem vypomáhal na několika místech v Itálii (Livorno, Řím, Norcia).

V Americe jsem působil celkem sedmnáct roků a prošel jsem pastorem různých druhů lidí. Pan biskup Mořkovský byl rád, že jsem se ještě vedle angličtiny snažil naučit i španělsky, abych mohl působit ve farnostech, kde hodně lidí mluví tímto jazykem. Zjistil jsem, že to bylo i pro mě snazší. Snad proto, že jsem byl z Říma zvyklý na italštinu a španělštinu, i když je to jiná řeč, přece je jí podobná. Líbila se mi zbožnost Mexikánů, kteří mají ve zvláštní úctě Pannu Marii Guadalupskou. To mi stále připomínalo naši Svatou Horu a Hostýn. Měl jsem i možnost několikrát navštívit v hlavní městě Mexika baziliku Panny Marie Guadalupe, kde podle se tradice zjevila v třicátých letech šestnáctého století mladému vdovci indiánovi Juanu Diegovi.

V jedné farnosti, kde jsem působil, zavedl americký kněz českého původu, P. František Urbanovský, putování sošky Panny Marie do různých rodin během celého roku. Na první sobotu pak byla v kostele s touto soškou bohoslužba ke cti Panny Marie. Později,

když jsem se stal administrátorem mexického kostela sv. Jindřicha ve Freeportu, následoval jsem jeho příkladu a zavedl stejnou pobožnost, tentokrát na přání farníků s obrazem Nejsvětějšího srdce Ježíšova. Na první pátky byla v kostele celonoční adorace, která končila mší svatou brzy ráno. Obraz putoval od rodiny k rodině a všude se konaly pobožnosti k Srdci Páně.

Avšak neopomíjel jsem ani naše lidi, jejichž předkové emigrovali do Ameriky z naší české i slovenské vlasti, hlavně koncem minulého století. Byli prakticky všude, kam jsem přišel. Jejich společenství, Katolická jednota texaská a Katolická jednota texaských žen, bylo vedle Knights of Columbus - Kolumbových rytířů - v Texasu hlavní organizací, která udržovala naši českou tradici a dědictví. Pořádaly se české festivaly a jiná shromáždění, jako například na svátek sv. Cyrila a Metoděje. Pan biskup Mořkovský na to dbal a všestranně to podporoval.

Využil jsem také možnost působit mezi námořníky, kteří připlouvali na obchodních lodích do amerických přístavů. Tak jsem měl možnost setkat se s lidmi z celého světa a alespoň trochu poznat jejich jazyk, mentalitu a kulturu. Každý rok jsme měli shromáždění v některém z hlavních přístavů po celých USA. Přidávám, že i tentokrát jsem byl snad nejšťastnější, když jsem se celkem dvakrát sešel s lidmi z vlasti.

A mám-li uvést nějaký vrchol, pak mám za to, že to byl zážitek z roku 1983, kdy byla v hlavním městě USA Washingtonu, v národní svatyni Spojených států Amerických zasvěcené Neposkvrněnému Početí Panny Marie, slavnostně vysvěcena kaple sv. Jana Nepomuka Neumanna a Panny Marie Hostýnské. Myslím, že tato mariánská tradice je hlavní pouto, které nás spojuje s těmi, od nichž jsme rozděleni tou tzv. „Velkou louží“, a tvoříme tak jednu společnou Boží rodinu.

P. Ladislav Daněk

Připravujeme se na kněžskou službu. V dnešní době, kdy se velmi proměnil styl života, je třeba hledat také adekvátní způsoby, jak žít kněžství, aby bylo věrné Kristovu poslání a zároveň odpovídalo na potřeby současného světa. Nabízíme k zamyšlení několik tezí, předložených Německé biskupské konferenci profesorem W.Breuningem z Bonnu a biskupem Klausem Hemmerle z Cách. Výběr je z knihy *Priestersein* od Gisbert Greshake, která vyšla poprvé v roce 1982 a v pátém vydání, obohaceném o novou kapitolu, vycházející z deseti let zkušeností, v r.1991.)

Deset tezí ke kněžské formě života

1. Důležitější je, jak jako kněz žiji, než co jako kněz dělám.
2. Důležitější je, co ve mně činí Kristus, než co činím já sám.
3. Důležitější je, abych žil jednotu v presbyteriu, než abych šel do svých úkolů sám.
4. Důležitější je služba modlitby a slova, než služba stolům.
5. Důležitější je duchovně doprovázet spolupracovníky, než dělat co možná nejvíce práce sám.
6. Důležitější je existovat na několika (opěrných) bodech zcela a beze zbytku, než na všech bodech spěšně a polovičatě.
7. Důležitější je jednání v jednotě, než stejně tak dokonalé jednání v izolaci.
Tedy: důležitější je spolupráce než práce, *communio* než *actio*.
8. Důležitější je kříž, protože je plodnější, než efektivita (výkonnost).
9. Důležitější je otevřenost pro celek (tedy pro celé společenství, pro diecézi, pro světovou církev), než právě tak důležité partikulární zájmy.
10. Důležitější je, aby byla všem dosvědčována víra, než aby byly uspokojovány všechny obvyklé nároky.

K zamyšlení:

- Jak si představuji spolupráci mezi kněžími v diecézi, až se stanu jedním z nich?
- Co pro tuto spolupráci mohu udělat už v semináři?

Pro Brázdu připravil Jan Mráz

GRATULUJEME:

Novokněžím:

P. Stanislav Příbyl	- vysv. 22.6.1996, arcidiec. Praha
P. Ivan Šulík	- vysv. 29.6.1996, diec. Nitra
P. Blažej Štrba	- vysv. 4.1.1997, diec. Banská Bystrica
P. Peter Tkáč	- vysv. 4.1.1997, diec. Banská Bystrica

Novým Monsignorům:

Mons. Jan Vokál	- jmenován 28.2.1997 - Řím
Mons. ThDr. Pavol Brzý	- jmenován 27.3.1997 - diec. Nitra

Kněžská a životní jubilea:

25 let kněžství:

P. Jaroslav Nesvadba	- 29.6.1997 - Rakousko
P. František Blažek	- 2.7.1997 - Kanada

70 let života:

ThDr. Josef Krejčí	- 3.3.1997 - Itálie
Mons. Josef Zlatňanský	- 13.3.1997 - Itálie (Řím)
P. Jozef Martinkovič	- 28.3.1997 - USA
P. Štefan Vagovič	- 13.4.1997 - Švýcarsko
Mons. Andrej Šinal	- 15.5.1997 - Kanada
P. Jiří Engelhart OSB	- 11.8.1997 - Praha

OPUSTILI NÁS:

Mons. Jozef Viater	†7.11.1996 USA
P. Josef Havlíček	†14.2.1997 Berlin, Německo; kněz brněnské diec

R. I. P.

Velký pátek 1997

Kdyby naše Brázda vycházela i s barevnou přílohou, tak by Vám určitě v tomto čísle přinesla poutavou reportáž doplněnou jedinečnými záběry z baziliky sv. Petra v Římě.

Během velikonočního tridua totiž seminaristé naší koleje asistovali při velkopátečních obřadech celebrowaných Svatým otcem. To, že se neslaví v tento den mše svatá, ale památka Umučení Páně sestávající se z bohoslužby slova, uctívání kříže a sv. přijímání, naši čtenáři jistě vědí. Možná však bude pro ně zajímavostí, že při těchto obřadech nekáže papež sám, ale naopak káže jemu i přítomnému lidu papežský kazatel – kapucín P. Cantalamessa.

Začneme ale pěkně od začátku. Jako každá velká událost, tak i tato vyžadovala poctivou přípravu. A protože popsat přípravu vnitřní by pravděpodobně přesáhlo rámeček těchto stránek, omezíme se na několik postřehů o té vnější.

Tedy – příprava vnější, vzdálená, spočívala v diplomatickém umění rektora naší koleje přesvědčit papežova ceremonáře Mons. Piera Mariniho, že právě Nepomucenum bude mezi desítkami jiných bohosloveckých kolejí v Římě tou nejlepší volbou.

Příprava blízká – jistě ta nejméně zajímavá – sestávala ze zcela prostých úkonů spočívajících v nejrůznějších úpravách zevnějšku tělesného i šatového.

A konečně příprava bezprostřední probíhala několik hodin před vlastní bohoslužbou přímo na místě – tzn. pod „Berniniho baldachýnem“ v bazilice sv. Petra a pod vedením „profesionála“ Mons. Mariniho. Nutno podotknout, že vzhledem k tomu, jak velká událost měla následovat, byl nácvik velice prostý (nesrovnatelně kratší a jednodušší než v prostředí seminářů českých – pozn. aut.). Vše v podstatě spočívalo v rozdělení úloh a zevrubnému náčrtu situace.

Dokonalé „provedení“ asistence při samotných obřadech bylo pak zajištěno podivuhodnou souhrou mezi bohoslovci (více či méně obeznameny s danou situací) a doprovodnými pomocníky hlavního ceremonáře, který sam řídil vše pouze pohyby očí či stručnými slovními pokyny.

Jestliže jsme si na začátku postesklí, že Brázdě chybí barevná příloha, tak na tomto místě si uvědomujeme, že ani ta by nestačila. Možná snad videozaznam by ukázal celou dynamiku a krásu těchto velkopátečních obřadů, ale i to by bylo málo, když vlastně ani oči nedokážou zachytit vše, co bylo, je a bude pravým obsahem této liturgie.

A tak nezbyvá než si přiznat spolu s Antoine de Saint-Exupéry: „Co je opravdu důležité, je lidským očím neviditelné. Správně můžeme vidět jen srdcem.“ A to platí i o „naší“ velkopáteční bohoslužbě s papežem Janem Pavlem II.

Tomaš Holý

Kronika

Vážení čtenáři,

v minulém čísle Brázdy jsme se s Vámi rozloučili v této rubrice na začátku adventní doba do které jsme vstoupili účasti na slavnostních prvních nešporách první neděle adventní v bazilice sv. Petra ve Vatikánu, které vedl Svätý Otec.

Velkou událostí v Nepomucenu na začátku adventní doba je vždycky mikulášská besídka. Ta poslední přinesla ohlasy na první kroky nové příchodích seminaristů v římském a zvláště v nepomucenském prostředí. Ovšem největší úspěch měla scénka s názvem „Ricerca delle koleda slave“, jejímž režisérem a představitelem hlavní role byl pan rektor. Předvedl nám, v roli koledníka, způsoby koledování u různých slovanských narodů, přičemž dokázal vystihnout národní charakter toho kterého naroda. Svou aktivní účastí na besídce překvapil a potěšil také pan velvyslanec, který zapěl zdanlivě tesknou, avšak svým obsahem humornou píseň. Nakonec dorazil, s mírným zpožděním sice, zato však s velkou okazalostí svaty Mikuláš z Bari a obdaroval přítomné ne snad volkvy, hojnými dary, níméně každý něco obdržel a naplněn dobrým pocitem z celého večera se mohl odebrat na lože.

Hned druhý den jsme však museli zklidňovat svou mysl rozbujelou z besídky, protože nám začínala rekolekce s tematem pro nás dost

důležitým, s tematem celibatu. Promlouval k nám hlas známý z vatikánského radia, patřící P. Josefu Kolačkovi.

Na vnoční prazdniny jsme se všichni bohoslovci a někteří knězi odebrali domu navštívit své blizke a prožít s nimi svatky Narozeni Páně. Promrzli na kost z velkých mrazů, které u nás byly, jsme se radi vraceli do „teplého“ Říma.

Teplu nám bylo ne ani tak vlivem vnějšího prostředí, ale spise z blížících se zkoušek. Ponořili jsme se proto vehementně do studia. Abychom si od učení trochu odpočinuli, využili jsme možnost zúčastnit se přednášky renomovaného německého teologa, biskupa Waltera Kaspera na tema apoštolské posloupnosti v ekumenickém dialogu, či vyslechnout přednášku nemene proslulého teologa, kardinála Martiniho. Nastalo zkouškové období. Naši nováčci si poprvé vyzkoušeli dělat zkoušku v cizím jazyce. A mohu říci docela úspěšně. Po „esami - sezone inverno“ nenásledovaly hned přednášky, jak to bývalo v předchozích letech, ale mohli jsme si ještě užít volného týdne. Někteří z nás ho využili k návštěvě svých známých tady v Itálii.

Znovu začaly přednášky, obnovil se i běžný seminární život. To už se odehrávalo na začátku doby postní. V jejím průběhu, tak je to zvykem, se konala rekolekce, která se nesla v duchu postního obrácení a bližšího přiblížení ke Kristu. Rekolektorem byl tentokrát jeden

františkán z Prahy, P. Petr Alcantara Houska, který v té době končil svůj studijní pobyt v Římě. Již předtím nás několikrát poctil svou návštěvou a koncelebrací při nedělní mši sv. V této době nás také navštívili čerství ex-alumni Nepomucena, jáhnové Marcel Šmejkal a Jakub Holik. Marcel si plní povinnost náhradní vojenské služby a Jakub vykonává svou základní vojenskou službu.

Do fontánky před atriem přibylí k rybičkám v březnu noví obyvatelé (resp. obyvatelky). Staly se jimi dvě vodní želvy. Dlouho byly skryté pod vodním rostlinstvem v bahně - nezvykly si asi hned na chladnější vodu (předtím totiž plavaly v akváriu s pokojovou teplotou). Už jsme ani nevěřili, že jsou naživu. Až potom, na přelomu dubna a května, jsme je spatřili v plné kráse, když se opalovaly na sluníčku.

21. března probíhají v Subiaku oslavy výročí smrti sv. Benedikta. Letos tyto oslavy byly obohaceny o připomínku další události: milénia smrti sv. Vojtěcha, jednoho z velkých duchovních synů sv. Benedikta, který v kolébce nejstarší západní cenobitské řehole nějakou dobu též pobýval. Místní opat - biskup proto pozval na letošní oslavu církevní a politické zástupce zemi, kde sv. Vojtěch působil. Pozvání přijal mimo jiné i pan kardinál Vlk, který v předvečer svátku předsedal slavnostní liturgii. Zároveň též posvětil nově odhalenou sochu sv. Vojtěcha, kterou postavili vedle sochy sv. Benedikta na návrší nad

benediktýnským klásterem. Mezi pozvanými na tuto slavnost byla i naše kolej a vůbec všichni Čechové, kteří mají v Římě nějaké církevní poslání. Naš stat oficiálně zastupovali naši velvyslanci při Italské republice a při Sv. stolci.

Postní doba se nachýlila ke konci. Začaly velikonoční prázdniny. My, všichni nepomocenští bohoslovci, jsme tentokrát zůstali v Římě, abychom prožili společně největší křesťanskou slavnost roku v srdci katolického světa. Slavili jsme téměř všechny obrády, Květnou neděli počínaje, ve společenství s římským biskupem. Na Velký pátek jsme dokonce Svatému Otci při obrádech v bazilice sv. Petra ministrovali. Byla to pro nás velká událost, setkat se s tak významnou osobností. Ovšem největším zážitkem bylo pro nás jistě prožívání oslavy Kristova vzkříšení. Další týden prázdnin jsme strávili každý po svém.

Ještě ve svatém týdnu, na Zelený čtvrtek, jsme slavili společně ve velké kapli Nepomucena mši sv. na památku Večeře Páně. Eucharistie se na konci liturgie přenesla do „Getseman“, zřízených v naší společenské místnosti. Od té doby jsme zůstali v této provizorní kapli, zatímco ve velké kapli probíhá oprava elektroinstalace, která v posledních letech provází naši kolej. Tato oprava se již. Bohu díky, chýlí ke konci - zbyva opravit ještě část od kaple po rektorát.

Dalším problémem, který trápí Nepomucenum, je zeď obepínající jeho pozemek, která pomalu podléhá zubu času - opadava z ní

omitka. Aby se zušlechtila alespoň část zdi, přiléhající k pozemku sousedního činžáku, byli pozváni, zásluhou pana Josefa Rylka, řemeslníci z Jablunkova, kteří vykonali skutečně dobrou (a především pro kolej levnou) práci při opravě zdi naší koleje. Byla to pro tyto lidi (všichni jsou věřící) také jedinečná příležitost prohlédnout si Řím a okolí a zúčastnit se velkých církevních slavností.

Poslední událostí, o které bychom Vás chtěli informovat, je seminární výlet. Vydali jsme se na dalekou cestu přes Umbrii až do kraje Marche, kde jsme navštívili klášter kamaldulských benediktnů ve Fonte Avellana, položený v krásném hornatém kraji. Zde působil i jejich velký světec Petr Damiani. Další naší zastávkou byly jeskyně Frasassi u Gengy. Opravdu mohou soupeřit v kráse a v leccems je i překonají s jeskyněmi v naší vlasti.

Nakonec jsme se zastavili v městečku Trevi, kde bývalo kdysi letní sídlo české koleje Bohemicum. Ještě v současné době jsou na budově vidět sgrafita, znázorňující znaky země České koruny a výjevy našich katedrál. Bohužel, dovnitř jsme se nedostali, poněvadž dům je v současné době v soukromých rukou a majitel nebyl k dostižení.

Řím oslavuje v současné době 2750 let od svého legendárního založení. Pěkná dávka historie! Buďme proto vděční, že můžeme nebo mohli jsme tady studovat a strávit tady kus

života - prožít kus té historie a poznávat ji.

Vážení čtenáři, na závěr naší kroniky chceme vyjádřit srdečné díky těm, kteří svou finanční podporou umožňují vydávání našeho časopisu.. Náš dík patří zvláště P. Jiřímu Jeřábkovi z Mauts, který přispěl 100.000 lirami, Mons. Jaroslavu Škarvadovi, taktéž za 100.000 lir, dále pak Mons. Karlu Vránovi za 70.000 lir, Řádu německých rytířů (Ordine teutonico) za dar 50.000 lir, P. Janu Holasovi z Frankfurtu nad Mohanem za 20.000 lir a p. Leovi Ge z Vídně nejen za příspěvek 5.000 lir, ale také za informace, týkající se adres a výročí bývalých alumnů Nepomucena a za příspěvek slov na zamyšlení i anekdot, kterými též obohatil náš časopis.

Děkujeme i Vám všem, kteří nás podporujete svou modlitbou při naší přípravě ke kněžství.

Redakce Brázdy se omlouvá za opožděnou gratulaci P. Stanislavu Příbylovi z pražské arcidiecéze a P. Ivanu Šulíkovi z diecéze Nitra ke kněžskému svěcení. Přejeme jim hodně darů Ducha sv. při jejich práci na vinici Páně.

Přejeme Vám, aby i toto číslo Brázdy Vám přineslo radost a potěšení. Těšíme se i na Vaše ohlasy, podněty a připomínky. Vyplňte, prosím, a pošlete nám i naše anketní listky, abychom zjistili skutečný zájem o tento časopis.

Vaše redakce.

Pro zasmání a k zamyšlení:

Která svatá má 6 nohou a 3 hlavy? (Sv. Rodina)

Která svatá má 4 nohy a žádnou hlavu? (Sv. Stolice)

Která svatá nemá žádné nohy a žádnou hlavu? (Sv. Hora)

Kdo se nenarodil a zemřel? (Adam a Eva)

Kdo se narodil a nezemřel? (Eliáš)

Kdo se jednou narodil a dvakrát zemřel? (Lazar, naimský mládenec, Jairova dcera)

Proč zradil Petr Pána Ježíše? (Protože mu uzdravil tetyni - Mk 1,29nn.)

Co je lidskýma rukama udělané v nebi? (Kristovy rány)

Kdo je určitě v ráji? (Iotr po pravici - Lk 23,40 nn.)

Která byla spasena a není v nebi? (tráva)

Jeden šofér autobusu a jeden děkan přijdou do nebe. Sv. Petr šoféra vítá a oslavuje a hned mu dává jedno z předních míst. Děkana jen suše přivítá a odkáže ho někam do koutku. Děkan se diví: „Padesát let sloužím církvi, všechno obětuji a teď skoro nic.“ Sv. Petr mu odvětví: „Víš, zde soudíme podle výsledku. Když ty jsi kázal, tak všichni usínali, kdežto když tento šofér jel s autobusem, tak se všichni modlili.“

A teď něco pro milovníky němčiny:

Vor dem Missionar steht plötzlich ein riesiger Löwe. Der Missionar fällt auf die Knie und betet. Als er aufblickt, sieht er den Löwen mit gefalteten Pfoten neben sich sitzen. „Ein Wunder, ich habe ihn bekehrt“, freut er sich. Da hört er das Gebet des Löwen: „Komm Herr Jesus, sei unser Gast, und segne, was du uns bescheret hast...“

Za tyto příspěvky vděčíme panu Leovi Ga

